

κτορα ο βασιλεὺς Λουδοβίκος. Τῷ 1873 ἐξέθηκε δημοσίᾳ τὴν πρώτην εἰκόνα, ἐν τῇ Διεθνεῖ ἐκθέσει τῆς Βιέννης, ταυτοχρόνως δὲ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου, ἔνθα δυσκόλως γίνονται δεκτὰ ἔργα, ἐξέθηκεν ἕτερον ἔργον, τὴν «Κόρην τῶν Ἀθηνῶν», ἐμπνευσθὲν ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ποιήματος τοῦ Βύρωνος. Κολακευτικὴν κρίσιν περὶ τῶν ἔργων τῆς Κλεονίκης ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Ἑσπερον» τῷ 1881 ὁ ἀειμνηστος σοφὸς Κουμανούδης, ὅστις ἐτόνισε τὸ γεγονός, ἀφοῦ ἐν τῇ ἀρχαιότητι μία μόνη ζωγράφος μνημονεύεται, ἡ ἐκ Κυζίκου Λάλα ἢ Ἰαία, οὐδεμία δὲ γλύπτρια.

Εἰς τὴν Κλεονίκην ἀνετέθη ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως Κουμουνδούρου ἡ φιλοτέχνησις προτομῆς τοῦ φιλέλληνος Κάνιγγος, ἥτις θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ἀπαρχὴ σειρᾶς προτομῶν τῶν ἐπιφανεστέρων κατὰ τὴν Ἑπανάστασιν φιλελλήνων. Ἡ γλύπτρια ἐξετέλεσεν ἐκ γύψου τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' αἱ μετέπειτα Κυβερνήσεις ἡμέλησαν, ἀρνηθεῖσαι νὰ παράσχουν τὰ ὑλικά μέσα πρὸς μαρμαρογλυφίαν. Τῷ 1883 ἐν Ρώμῃ ἐξέθεσε δύο προσωπογραφίας, περὶ ὧν εὐφήμως ὠμίλησεν ὁ κριτικὸς τῶν Λονδινεῶν «Καιρῶν», ὡς καὶ τὰ Ἀγγλικά περιοδικὰ Morning Post, Truth, Society, Gazzettino Artistico-Letterario, κλπ. Ἐκ τῶν δύο ἐκείνων προσωπογραφιῶν ὑπερεῖχε γηραιᾶς τινὸς κυρίας εἰς φυσικὸν μέγεθος. «Τὸ τεχνικὸν μέρος, τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου, ἀλλ' ὄχι καὶ λελωβημένου, τοῦ ἀποπνέοντος ἀγαθότητα εἶνε ἔξοχον, θαυμασίως δὲ ἐξεικονισμένα τὰ πλούσια παλαιὰ τρίχατα, τὸ ἰνδικὸν σάβιον καὶ τὰ φορέματα. Ἐν ταῖς λεπτομερείαις τὸ ἔργον ἀναμνησκει τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Χοβαΐν. Οὐδεμίαν ἄλλην εἰκόνα γνωρίζω πλὴν τῆς τοῦ Θεοφίλου ὑπὸ τοῦ Μποννᾶ καὶ ἐνὸς ἔργου τοῦ Βιλλαρνὲ εἰς τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ Ἑλβετικῇ Πινακοθήκῃ νὰ ἔχη τόσην ζωὴν, νὰ εἶνε τόσῳ θαυμασίως σχεδιασμένη» ἔγραφε τὸ περιοδικὸν Morning Post.

Ἐκτὸς τῆς προτομῆς τοῦ Κάνιγγος, ἡ Κλεονίκη ἐφιλοτέχνησε προτομὴν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἐν ἔθνικῇ στολῇ. Ἠχολήθη ἰδίᾳ εἰς

προσωπογραφίας, ἐξ ὧν καὶ ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἐν Ἀθήναις ἐξέθεσε τῷ 1888 ἐν τῇ Ὀλυμπιακῇ ἐκθέσει τὰ ἐξῆς ἔργα: Τὴν εἰκόνα τῆς γραίας, περὶ ἧς ὠμίλησαμεν· τὸν ἐν Βενετία ναὸν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἐν πανσελήνῳ· μεγάλην εἰκόνα παραλίας τινὸς τῆς Μάγχης ἐν καιρῷ ἀμπώτιδος· ἕνα ρακενδύτον παῖδα· τὴν μονὴν τοῦ Ἀγίου Παύλου· κεφαλὴν Ἰσπανοῦ· ἑτέραν κεφαλὴν Γλυπτικά δ' ἔργα, τὴν προτομὴν τοῦ Κάνιγγος καὶ ἐν ἀνάγλυφον παριστῶν δύο Ἑλληνίδας καὶ ἐπιγράφόμενον: «Πόλις τῶν Ἀθηναίων, χαῖρε!»

Τῷ 1891 ἐξέθηκε εἰς τὸ Παρισινὸν Salon τὴν προτομὴν (μετὰ τοῦ κορμοῦ) τοῦ Φαβιέρου, τὸ ὠραιότερον γλυπτικὸν ἔργον τῆς, λαβὼν «mention honorable». Τὸ «Journal des Artistes» ἔγραψε περὶ αὐτοῦ ἐπαινετικωτάτην κρίσιν. Ὁ μέγας φιλέλλην παρίσταται φέρων τὴν κίδαριν, τὴν δὲ δεξιὰν ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης του. Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου εἶνε ζωηροτάτη, πλήρης ἐνεργητικότητος.

Ἐκτοτε κατ' ἔτος ἐξέθετε εἰς τὰς ἐκθέσεις τῆς Ρώμης, τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου ἔργα παντοῖα.

Ὁ θάνατος ὀφείλεται κυρίως εἰς ἀτύχημα τυχαῖον· ἐνῷ αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐξήρχοντο μίαν Κυριακὴν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἐφοίτων τακτικῶς, ἡ Κλεονίκη ὀλισθήσασα ἔνεκα φλοιοῦ ὀπώρας ἔθραυσε τὸ ὀστοῦν τοῦ ποδός. Ἡ πρεσβυτέρα ἀγρυπνοῦσα νυκθιμερὸν καὶ νοσηλεύουσα, ἐξέπνευσεν καθ' ὕπνους ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας· ἡ Κλεονίκη τότε δὲν ἠθέλησέ, οὔτε ἠδύνατο νὰ ἐπιζήσῃ μόνη καὶ ζητήσασα νὰ κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων μυστηρίων, ἀνεπαύθη ἐν γαλήνῃ.

Ἐν στοργῇ καὶ θεοσεβείᾳ βιώσασα ἡ ἀχώριστος ἀδελφικὴ δυνάς, ἐγένετο πρότυπον γυναικείας τελειότητος καὶ οἰκογενειακῆς ἀρετῆς. Συνήνουν αἱ δύο ὑπέροχοι ἀδελφαὶ τὴν εὐσέβειαν τῶν δσίων παρθένων τῆς πρώτης Χριστιανοσύνης μὲ τὴν κοσμικὴν λεπτότητα τῶν εὐγενῶν δεσποινῶν τοῦ Βυζαντίου.

Ἡ τελευταία αὐτῶν θέλησις ἦτο νὰ κηδευθῶσι λιτῶς, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιδείξεως.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΦΡΑΓΚ ΒΡΑΓΚΒΑΪΝ

ΜΙΑΟΥΝ αἱ ὠραταί τέχναι; Ὀμιλεῖ ἡ γλυπτικὴ, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ ζωγραφικὴ; Δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὰς βαθυτάτας σκέψεις ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐνὸς λαοῦ ὁλοκλήρου, τὰ μυχιαίτατα αἰσθήματά του, τὰς βλέψεις του, τοὺς πόθους

του, τὰ ὄνειρά του, τὴν φιλοδοξίαν του; Μὲ τὰς γραμμάς των τὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀπλᾶς ἢ πολυ-

πλόκους δύναται τὰ πείσῃ, νὰ ἐνθαρρύνῃ, ν' ἀπογοητεύσῃ καὶ νὰ διδάξῃ; Δύναται νὰ μορφώσῃ καὶ ν' ἀναπτύξῃ; Ἡ μήπως αἱ ὠραταί τέχναι ἔχουν ἕνα καὶ μόνον προορισμόν, τὸ πῶς νὰ προκαλέσῃ τὴν εὐάρεστον ἐντύπωσιν τοῦ θεατοῦ καὶ ἐκεῖ σταματᾷ ὁ προορισμός των;

Ἐὰν ὄχι, ἐὰν αἱ ὠραταί τέχναι ἔχουν προορισμόν ὑψηλότερον, τότε ὁ Ἀγγλος ζωγράφος Φράγκ Βράγκβαϊν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰς ἀπὸ τῶν μεγάλων συγχρόνων καλλιτέχνων καὶ ἡ μεγαλύτερα καλλιτεχνικὴ μεγαλοφυΐα τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Φράγκ Βράγκβαϊν εἶνε εἰς τὴν ἀγγλικὴν ζωγραφικὴν, ὅ,τι ὁ Ρόδουαρ Κίπλιν εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἐχρὶ εἰς τὰ ἔργα του χύζει αὐτομισμὸν ἰσχυρὸν καὶ πρωτοτυπίας ἀπαράδειγμάς του.

Ὅπως ὁ Κίπλιν εἶνε μεταξὺ τῶν συγγραφέων ἐκείνος ὁ ὁποῖος ἀπομακρύνεται ἀπὸ ὅλας τὰς ἀγγλικὰς

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

παραδόσεις τῶν μεθόδων, τῶν τύπων καὶ τῆς βάσεως τῆς ιδέας καὶ διὰ τοῦτο φθάνει εἰς αἰσθημα μᾶλλον κοσμίον καὶ εἰς ἀγάπην εὐρυτέραν καὶ γενικωτέραν τοῦ κόσμου, τοιοῦτος δέον νὰ θεωρηθῇ καὶ μεταξὺ τῶν ζωγράφων ὁ Βράγκβαϊν. Οὔτε ὅμως ὁ εἰς, οὔτε ὁ ἄλλος δύνανται νὰ θεωρηθοῦν καλλιτέχναι Ἄγγλοι κατὰ τὴν στενὴν τῆς λέξεως σημασίαν. Τὸ πεδίον τῆς δράσεώς των εἶνε μᾶλλον ἀπεριόριστον.

Οὐδεὶς ἄλλος καλλιτέχνης ἐκτὸς αὐτοῦ ἠδυνήθη νὰ ἐκφράσῃ καὶ νὰ τονίσῃ τὸ ἐπιχειρηματικὸν καὶ κατακτητικὸν πνεῦμα τοῦ κοσμοπολίτου ἀνθρώπου, τὸν ἀνδρικὸν χαρακτήρα του, τὰς κυριαρχικὰς τάξεις του, τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὰς ἀποδημίαις ἀγάπην του.

Τὸ ἴδιον ἐξέφρασε καὶ ὁ Κίπλιν μέσα εἰς τὰ ἔργα του. Ἄλλ' ὑπάρχει μ'α διαφορά εἰς τὴν ἐξέφρασιν τῆς βάσεως τῶν ἐμπνεύσεων τῶν δύο μεγάλων καλλιτεχνῶν. Ὁ Βράγκβαϊν δὲν ἔχει ὅπως ὁ Κίπλιν, τὸ πάθος διὰ τὴν ἀναπαράστασιν τῶν ζώων, δὲν ἀναβιβάζει ταῦτα μέχρι τῆς περιωπῆς τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε καταβιβάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ζώων μὲ τὴν πρωτογενῆ καὶ βάρβαρον ἀντίληψιν τῆς ἀρχικῆς ἀνθρωπότητος. Τοῦναντίον ὁ Βράγκβαϊν εἶνε πολὺ νεωτεριστὴς εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κόσμου καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔργα του ἐξιδανικεύει τὴν ἐγγένειαν τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας καὶ τὴν ἀνείκελτον καὶ πλουτοπαραγωγὸν δύναμιν αὐτῆς.

Μέσα εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς εἰς τὰς ὁποίας ἀνεξήγησε τὴν ἔμπνευσίν του, εἰς ὅλας τὰς σκηνάς, αἱ ὁποῖαι εἰλκυσαν τὴν καλλιτεχνικὴν προτίμησίν του, ἐκείνῳ τὸ ὅποσον ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ δὲν εἶνε παρὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

Εἶνε ὁ ποιητὴς ζωγράφος τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ, καὶ μετὰ τὸν Μενίε οὐδεὶς ἄλλος ἠδυνήθη νὰ ποιοθῇ ὑπὸ τὴν ἔκπληξιν τῆς ἐργασίας τὰ στοιχεῖα τῆς ἐγγενείας καὶ τοῦ μεγαλείου, τὰ ὁποῖα ἠδυνήθη νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὁ Βράγκβαϊν. Ἐξ ἐνστικτοῦ αὐτὸς ἀντιλαμβάνεται τῆς ζωῆς ὡς θεάματος παρόντος σθένης καὶ δύναμιν.

Ἀπὸλλομένης ἐντελὸς ἀπὸ πᾶν εἶδος νευρώσεως καὶ μὲ ἀντίληψιν ὑγιᾶ ἐννοεῖ καλῶς ὅτι ἡ ἐργασία εἶνε ἀπόλαυσις καὶ ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ του βλέπουν ἐν τῷ κόσμῳ τὸ θέαμα τὸ ἀνδρικὸν τῆς φιλεργίας τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶνε δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις πῶς ἐν ἔθνος ἠδυνήθη νὰ γεννήσῃ ταυτοχρόνως τὸν Βάττς καὶ τὸν Τζὼν Μπούερν μὲ τὴν ἐπιδεικτικὴν χάριν των ἀπέναντι τοῦ Βράγκβαϊν μὲ τὴν ἀνδρικὴν σθεναρότητά του. Βεβαίως τὰ θά ὑπάρχουν Ἄγγλοι, οἵτινες δὲν θὰ δύνανται νὰ τὸ ἐννοήσουν ἀκόμη καὶ δι' ἐκείτους ὁ Βράγκβαϊν μένει ἐν βίβλῳ κλειστόν, ἐν φαινόμενον ἀνεξήγητον καὶ ἀνεξιχνίαστον.

Πολλοὶ νομίζουν τὸν Βράγκβαϊν ὡς ἐπαναστάτην καὶ εἰκονοκλάστην. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀγγλικὴ καλλιτεχνία εἶνε πλήρης ἐλαφροῦ μυστικισμοῦ.

Εἶνε ρωμαντικὴ μᾶλλον παρὰ εἰλικρινής, φιλολογικὴ μᾶλλον παρὰ παραστατικὴ.

Ἀποβλέπει πρὸς τὴν χάριν μᾶλλον παρὰ πρὸς τὴν δύναμιν διδάσκει, ἀπολογεῖται καὶ ὑπόσχεται τὸν Παράδεισον.

Αὐτὸ κάμνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἡ ἀγγλικὴ ζωγραφικὴ. Διδάσκει. Ἐνίοτε ἡ διδασκαλία εἶνε μυστικὴ, ἐνίοτε ρωμαντικὴ, ἐνίοτε ἀπλὴ φιλολογικὴ πανθαῖα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Φράγκ Βράγκβαϊν. Οἱ «Δύο ναῦται» ἐπάγῳ εἰς τὴν ἀλυσίδα ἐμπνέουν τὸ αἰσθημα αὐτὸ τῆς ζωῆς καὶ τῆς κατακτητικῆς τῶν στοιχείων τῆς φύσεως. Ὁ «Ἀποδημῶν» ἐκφράζει ὅλον τὸ μεγαλεῖον, τὸ ὅσοῦν δύνανται νὰ φαντασθῇ τις δι' ἄνθρωπον ἔχοντα πλοῦθον εἰς τὰς δυνάμεις του, ὅπως ὑπερνηκίσῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα θὰ παρουσιασθῶν εἰς αὐτὸν εἰς τὰς ἀπομεμακρυνόμενάς χώρας καὶ δοτις χάρις εἰς τὴν θέλησίν του θὰ θριαμβεύσῃ ἀναμφισβητήτως.

K.

Αἰτὰ τὰς θεωρίας τὰς ὁποίας ἀναπτύσσει ὁ Γάλλος γλύπτης Δενζάρ, σπουδαιότητα ἐπιρροὴν ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ ἐξασκεῖ ἡ ψυχολογία. Τὸ θέμα εἶνε ἀχανὲς καὶ διτιδήποτε θὰ ἔλεγε τις ἐντὸς ἑσῶ καὶ μᾶς σεῖρὰς ἀσθρῶν θὰ ἦτο ἀνεπαρκής. Ἐν τούτοις μίᾳ συμπαραβολῇ, ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ἐνὸς ἐλληνικοῦ ἀγ-

γείου τοῦ πέμπτου αἰῶνος, μὲ ἔργα τοῦ Γκιόττο, τοῦ Φρά Ἀγγέλικου, τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, τοῦ Χάιλβεϊν, τοῦ Ροῦβενς, τοῦ Ρεμπράν, τοῦ Πουσέν, τοῦ Βατώ, τοῦ Κορό, τοῦ Πουβί δὲ Σαβάν, τοῦ Οὐίστλερ καὶ πολλῶν ἄλλων, δεικνύει μέγαν ἀριθμὸν διαφορῶν τρόπων ἐκφράσεως τοῦ βίου, καὶ προσέτι δεικνύει ὅτι ὅλοι οὗτοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἀπασχολοῦνται μὲ ἐν πρᾶγμα. Προσπαθοῦσι νὰ ἀποδώσωσι μετ' ἀκρας σαφηνείας τὰς διαφορὰς ἐκδηλώσεις τῆς φύσεως καὶ τῆς διανοίας, δι' ἐφαρμογῆς μίᾳς καὶ μόνῃς ἀρχῆς. Ἡ ἀρχὴ αὕτη εἶνε ἡ καθυπόταξις τῶν λεπτομερειῶν εἰς γενικὰς γραμμὰς κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ προκαλῆται σύγχυσις, οὔτε ὑποτίμησις τῶν χαρακτήρων. Ἐν βραχυλογίᾳ, προσπαθοῦσι νὰ προσαρμώσωσι πᾶν πρᾶγμα ἐντελὸς εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν του. Ἡ μεγάλη ποιμιλία τῶν τρόπων τοῦ πρώτου τοῦτο προέκυψε ἐν πρώτοις ὡς ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ τρόπου τοῦ βλέπειν καὶ ἐρῇ ηρεῖν δὲν ἐφήρμοζεν ἕκαστος καλλιτέχνης καὶ δεύτερον, ὡς ἐκ τῆς ἐναλλαγῆς καὶ τάσεως τῶν φιλοσοφικῶν καὶ θρησκευτικῶν ιδεῶν. Ὅλοι αἱ μεγάλοι καλλιτεχνικοὶ ἐποχὰι ἠρώσθησαν τὴν ἐμπνευσίν των ἀπὸ τὰς ἀρχηγόνους ἐποχὰς, καθ' ἃς τὰ καλλιτεχνήματα διακρίνονται ὑπὸ τῶν οὐσιωδῶν προσόντων τῆς μεγάλης Τέχνης—τοῦτέστιν ὑπὸ μεγάλης ἐναργείας καὶ εἰλικρινείας περὶ τὴν ἐκφράσιν των αἰσθημάτων. Εἰς τὰς ἀρχηγόνας ἐκείνας ἐποχὰς, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ νὸ γεγονὸς τῆς ἀφελείας περὶ τὴν ἐκφράσιν προσέδωκε λογικὸν εἰρμόν εἰς τὰ ἔργα των. Ἐντεῦθεν ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι λίαν χρήσιμον καὶ ἐπ' ἀνάγκης νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οἱ ἀρχέγονοι καλλιτέχναι.

Ἡ ἀρχέγονος ἐποχὴ ἦν γνωρίζομεν προσηγηθεῖσαν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ κατὰ πολλὰς χιλιάδας ἐτῶν, ἐνέκτικτο τὰ προσόντα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐντελὴ παρατήρησιν τοῦ βίου, ὡς μαρτυρεῖ ἡ εἰκὼν τῆς βοσκούσης ἐλάφου ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ἐντὸς ἀπληθῶν παρὰ τὸ Σχαφχάουζεν, ἥδη δὲ εὐρισκομένη εἰς τὸ Μονοῖτον τῆς Κωνσταντίας. Ἡ εἰκὼν αὕτη καίπερ ἀπερίττως ἐργασμένη ἐπὶ ὀστέου ἐλάφου, παρουσιάζει ἔκτακτον ἀκριβείαν τῶν κινήσεων τοῦ ζώου καὶ πιστὴν ἀναπαράστασιν τῶν ἀναλογιών του. Οὕτω, ὁ ἐν Σιῶνι μητροπολιτικὸς ναὸς μαρτυρεῖ τὴν ἐπίδοσιν τῆς τέχνης τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ἐπὶ τῶν γάλλων καλλιτεχνῶν τοῦ δεκάτου τρίτου. Ὅμοιαν ἐπίδοσιν ἐξήσκησαν ἐπὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου οἱ πρώτοι Ἰταλοὶ ζωγράφοι. Ὁ Ρεμπράν ἀντελήφθη τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φωτὸς συγκεντρουμένου ἐπὶ ἐνὸς ἀντικειμένου, διότι δύο αἰῶνας πρότερον ὁ Βὰν Δὺκ ἐκπούδασεν ὅμια ἀποτελέσματα καὶ συνήγαγεν ὅμοια συμπεράσματα, σημειωτέον δέ, ὅτι τὸν τέταρτον αἰῶνα π. Χ. ὁ Ἀπολλόδοτος ἀπεκατέτι ζωγράφος τῶν οὐκίων. Ταῦτα πάντα ἀποδεικνύουν, ὅτι εἰς λίαν διακεκριμένους ἀπ' ἀλλήλων ἐποχὰς, οἱ καλλιτέχναι ἐπεδίωξαν ὅμοια ἀποτελέσματα καὶ δι' ἐπομένως δύνανται νὰ ἀνευρεθῶσιν εἰς τὰ ἔργα των ὁμοιότητες καὶ συγγένειαι.

E.